

LADAKESÄ TJ

ARTO WIEDERHOLM

Mikään hyvä ei kestä ikuisesti, ei edes Samaran moottori. Koitti venetsialaisten aika. Ensimmäinen vaimoni jäi kotipuuhiin. Kuten arvaatte, on vaimo myös nykyinen, lie viimeinenkin. Toisinpäin en tiedä. Kun kerran vähältäpäti-liikennetilanteen jälkimainingeissa liikuttuneena sainoim ymmärtäväni, että hän ehken menee uudelleen naimisiin, jos minä nuorena kuolen. Kuitenkin rohkenin pyytää, ettei hän uudelle miehelleen minun punaupseerin uniformuani antais, polttakoon vaikka. Sanoi vaimo toki tämän lupaavansa. "Ei se sille mahdukaan."

Lähtiessämme rupesi kotijoukko leipomaan mansikkakakkua. Se toi mieleeni pari vuotta ulkomailla asuneen vunukkani (Zapa 5v) kommentin, kun hän muisteli ja opetteli uudelleen suomenkieltä. Tuijotti tiukasti kun starjoshansa sokerikakun pohjaa sähkövatkaimella vispasi. Otsan rypyt silisivät ja silmissä näkyi oivallus: "Kakkuporakone".

Rantarosvon näköinen vävynretale messiin, pikniklaukuun uudet eväät ja menoksi. Oulun seudun ladailijat (ei siis Pohjois-Suomen, kuten edellisessä Pravdassa ahnehdin) ovat jo liitukaudelta asti kokoontuneet syksyllä Muhoksen Monttaan, mutta viime syksyinen lippumme ylenkatsominen johti paikan vaihtoon. Tänä syksynä tapaaminen oli Värminkosken leirinnässä. Tilaisuuden epävirallisena suojelijana oli sininen nunna (blue nun). Kymmenen autokuntaa oli saanut kokoontumisen mahtumaan kalenteriinsa (eli saanut kinnerinsä käyntiin). Jopi tyttöystävini tuli paikalle vaatimattomasti kahdella Samaralla.

Kavalkadin ensimmäinen etappi oli Revonlahdella, jossa kävimme kunniakäynnillä neuvostokopterin, "Samo-vaarin" luona. Vispilässä ei ole ollenkaan takarootoria, vaan kaksi pääpropelia, jotka pyöriivät eri suuntiin. Tar- kempaa selostusta oli joskus Mobilisti-lehdessä.

Tarkka on saanut ligori olla paikalle laskeutuessaan, tai sitten ovat puut kasvaneet landingin jälkeen.

Jako kahteen, Muut Limingan cityyn, minä Värminkoskelle ruoan laittoon. Minua on jo pitkään korvennut ladailijoiden hinku makkaran paistoon. Ammuttinko talvisodassa yhtään ryssä makkaranuotioille? Ei! Siispä puukko kauniiseen käteen, kaali pieniksi ja soppa tulelle. Tuija lupautui kauhomaan annoksia lautasille, minulla kun kädet tärisivät. (ajokunnossa kun piti vielä olla). Ruoan jälkeen saunaan ja uimaan. Pakollisena kilpailuna tällä kertaa puitikanheitto. Pitkään hakeskelin kahta puuttuvaa tikkaa, mutta Mikko auttoi kertomalla, että britit ovat eräässä asiassa kuten ketut. Osaavat laskea vain kolmeen.

Vanhimmat meistä muistavat halvan, kestävän, punaisen pyykkinarun jonka pinta oli muoviva, ydin metallia. DDR:n markkinoilta se poistui yhtäkkiä, kun paljastui, että valmistuskustannuksista leijonnan osan maksoi CIA. Narun avulla pystyttiin näet puhelimitse vaihtamaan ei toivottuja mielipiteitä. Halusimme testata, voiko homma toimia. Eihän meillä puhelimia ollut, mutta vedimme plus-johdon Jalta-radioon pitkin pyykkinarua, joka ripustettiin auton kattotelineen ja koivun väliin. Kauniisti soi.

Automme jäädytysjärjestelmä vuosi. Mukana olleen tonkan vesi näytti niin ruskealle, että päätimme tislata sen. Homma olis kannattanut viedä loppun, sillä aamulla huomasimme kaikkien (vesi)pullojen kaatuneen alamäkeen ja tyhjentyneen. Kuuluisan venäläisen tiedemiehen Ivan Newtonovishin määrittämä vetovoima oli pullot tyhjentyneet. Näin, vaikka osassa oli korkki kiinni.

Nuotioistunto aloitettiin laulamalla "Vanjan parempi valssi". Siihen on useammatkin suomalaiset sanat. Nyt käyttämämme lähetän päätoimittajalle, toivoen että skannaus onnistuu. Viisaita juteltiin, ja lopuksi laulettiin Neukkulan hymni: "Ei meillä onnu, kuin tuotanto, laadun tarkkailu sekä jaake-eluuu. . ."

Aamulla Tattaripuuro, tsaijut ja eikun ensikesän autoa suunnittelemaan.

